

Zítřek

KSM BRNO

Listopad 2005 Číslo 6 Ročník 1

„Proletáři všech zemí, spojte se!“

Přečti a dej dále!

Občasník pro členy a sympatizanty klubu Komunistického svazu mládeže *Jiskra*

Útržky a dojmy z 16. mezinárodního festivalu mládeže a studentstva.

Při pohledu z letadla vypadá Caracas, domov 3 500 000 lidí a hlavní město Bolívarovské republiky Venezuela, jako bílý drahokam v ležící objetí hor. Betonová džungle velkoměsta, která vyrostla během několika desítek let na kdysi pusté pláni, svítí oslnivou bělostí a záplava supermoderních výškových budov, mrakodrapů, hotelů a bank tvoří srdce mladé civilizace, přenesené sem kdysi z Evropy Španěly. Vše je z výšky velkolepé, vše se na první pohled blýská novotou a z dostatečného odstupu vypadá Caracas jako nejkrásnější město na světě. Naopak záplava tropické džungle, jež lemuje okolní pahorky, tvoří divukrásnou kontraposici tohoto obrazu. Avšak prvním krokem z umělého světa letištních hal, chromovaných přepážek a profesionálních úsměvů mezinárodních leteckých společností návštěvník vpadne do tvrdé reality života v Jižní Americe. Rezavá auta, špatně oblečení lidé, opotřebené autobusy. Přírozenou krásu tropické vegetace zničil člověk. Tam kde kdysi panovala příroda, se ve vši odpudivosti vyrojila „také civilizace“, jejíž odvrácenou tvář formuje jako dosud nezbytná průvodkyně – bída. Jednou z podob skutečného života v jižní Americe ohybná a ubohá stavení, bídné chatrče z holých cihel ve kterých bydlí ti, kterým s pohrdáním a přezíravostí říkají mocipáni na celém světě masy, plebs – ti, kteří znají jen chudobu. Co z bohatství a krásy země asi mohou vnímat lidé, kteří se každý den musí pachtit za výdělkem, bez jistoty, co bude za měsíc, za týden, zítra... Pokud se rozhlednete v samém centru Caracasu, třeba na bulváru Vítězství ozdobeném velkolepými monolity vztyčenými na paměť války za nezávislost, spatříte žlutočervené chatrče favel pokrývající i nejvyšší vrcholky hor prstencově obklopujících bělostný střed Caracasu, které připomínají spíše jakási lidská mraveniště. Domky a chatrče z neomítnutých cihel jsou do nemožnosti nakupené na sobě, některé vypadají, jako by doslova stály jeden na druhém, jako by mezi nimi nebyl ani milimetr místa, jako by se lidé museli ze svých domů spouštět po provazech jako bizarní druh hmyzu. Ne nadarmo prezident Chávez označil za největší architekty světa právě bezejmenné stavitele slumů, kteří staví v těchto neskutečných podmínkách – bez plánů, bez peněz, bez materiálu, bez vzdělání... Průměrný stredo-evropan nechápe, jak někdo může žít, pracovat a vychovávat děti v takovýchto podmínkách. Těžce ozbrojený policista, obrněný neprůstřelnou vestou, který přistoupil do festivalového autobusu – „kvůli bezpečnosti“, krčí rameny mladičkový průvodce v pestrém festivalovém tričku, „čekají se sabotáže festivalu ze strany opozice, včetně pokusů o napadení delegátů“ – byl jiným upozorněním, tentokrát na skutečnou politickou situaci v Bolívarovské republice Venezuela. Opozice, to jsou konzervativní síly, boháči a burzovní spekulanti, podnikatelé i špičky katolické církve, bývalí velkostatkáři, neúspěšní profesionální politici i jejich poskoci, kteří už bez úspěchu využili většinu prostředků z klasického koloniálního a neokoloniálního arsenálu. Venezuela už zažila ledacos- lživou předvolební agitaci, bojkot voleb, před třemi lety placenou stávkou v klíčovém ropném průmyslu, která měla zlomit páteř sociálním programům a popudit lid, referendum za odvolání presidenta a ovšem i pokus o puč s pomocí armády. A za dobře placenou a organisovanou „opozici“ je cítit zlověstný stín souseda, „velkého bratra“ ze severu, jehož vládcí stále arogantně dávají najevo, že považují Jižní Ameriku a v ní i Venezuelu za svůj dvorek, za svoje vlastnictví a její vládu za pouhé neposlušné služebníky, které mohou kárat i povolát kdykoli k zodpovědnosti. I proto byla česká delegace 16. mezinárodního festivalu studentstva a mládeže byla ubytována v městečku Miranda ve čtvrti obehnané ostnatými dráty a podobné pevnosti, obklopené vojáky a obrněnými auty. Co však vyráželo dech, byla skutečnost, že ti vojáci (a mnozí z nich byli velmi mladí) se na cizince, na delegáty usmívali. Ve Venezuele nikdo nemusí mít strach před vojáky ani policisty - téměř jsme zapomněli, co znamená skutečná lidová armáda, co znamená armáda k ochraně země a lidu, armáda, která nemůže být zneužita režimem jako žoldáků proti komukoliv. Znovu a znovu jsme měli možnost se přesvědčovat o sympatiích vojáků i policistů k revolučnímu režimu Venezuely i k nám, kteří jsme přijeli dát najevo solidaritu i s jejich úsilím. Tato čtvrt' plná nově postavených rodinných domů, v nichž byli ubytováni delegáti, je určena, jak jsme dozvěděli pro obyvatele favel a velkým záměrem vlády je zlikvidovat během deseti let tuto metlu velkoměst Jižní Ameriky. 15 000 delegátů ze 118 zemí se tak na několik dní mělo možnost naplno se seznámit se skutečnými poměry v zemi – bez dozoru, bez průvodců, bez kontrol... Tato reálná zkušenost byla důležitější než semináře a workshopy festivalu, než koncerty v Teatro Teresa Careño, byla více energizující než slavnostní uvítací průvod po hlavní třídě, lemované tribunami s jásajícími davy. Caracas totiž žije svým novým životem – město se hemží aktivisty s rudými šátky *Misión Robinson*, vládního programu pojmenovaného podle Simona Rodrigueze alias Samuela Robinsona, celoživotního přítele Bolívara, programu jež se ve vši vážnosti pustil do boje s negramotností. Rudé šátky označují alfabetizační kampaň, která by měla porazit nevědomost, jednu z příčin obrovské bídy milionů. 1 milion 400 tisíc lidí se během příštích pěti let naučí číst a psát přímo ve svých komunitách. *Misión Guaicaipuro* je zase určená k obrození identity a tradiční kultury původního indiánského obyvatelstva. I proto také pouliční guerilly indiánů Tupamaros poprvé vystoupily z ilegality a bok po boku s masou lidu podporují vládu. Venezuelská revoluční demokracie totiž usiluje o přiblížení možnosti důstojného života i rozhodování a řízení o svém životě ke všem lidem, usiluje o samosprávnou demokracii v místních komunitách, jejichž bezpečnost tito originální bojovníci střeží proti ozbrojeným gangům desetiletí terorizujícími předměstí Caracasu. Právě aktivisté všech sociálních kampaní, lidé... >>>>

Co se děje ?

Demonstrace odborů na podporu zákoníku práce

26.12.se v Praze uskuteční demonstrace odboru na podporu zákoníku práce. Předpokládán počet demonstrujících je až 25 000 účastníků. **Přijďte i vy podpořit boj odborů proti dalšímu oklešťování jejich pravomocí a za větší práva zaměstnanců.**

Mezinárodní ideologicko politická konference

12. listopadu se v Praze uskuteční mezinárodní komunistický ideologicko-politická konference na téma: „Socialismus vědecký a surrealistický“ Konference se uskuteční v budově ÚV KSČM na Politických vězňů 9, Praha 1

Citát:

„Velkým revolucionářům odplácí se utlačovatelské třídy za jejich života ustavičným pronásledováním, přijímají jejich učení s nejuřivější zlobou, bezmeznou nenávistí a s bezostyšnou kampaň lži a pomluv. Po jejich smrti se je snaží změnit jen na neškodné modly, vyhlásit je takřikajíc za svaté, poskytnout jistou slávu jejich jménu na "útěchu" utlačených tříd a na jejich obelhání tak, že vykleštují obsah jejich revolučního učení, otupují jeho revoluční ostří a vulgarizují ho.“

Venezuela, pokračování z předchozí strany...

jinak politicky neorganizovaní, jsou autory všudypřítomných graffítí, které jsou politickými manifesty smýšlení Venezuelanů – zkřížené srpy a kladiva, plamenné přísahy komunistů, nápisy provolávající slávu prezidentu Chávezovi a Bolívarovi, volební hesla Chávezistického hnutí, symboly boje proti útlaku a bídě, hesla za Venezuelský socialismus... To je nový Caracas, ve kterém se skrývají pronásledovaní partyzáni ze sousední Kolumbie, vůdci kolumbijských *guerrilleros*. A ostatně jen několik dní před naším příjezdem lovci lidí, slídící za revolucionáři unesli „ministra zahraničí“ Revolučních ozbrojených sil Kolumbie-Lidové armády (FARC-EP). „Komunistická strana Venezuely ovšem může pomáhat a pomáhá našim soudruhům z Kolumbie, ale jen neoficiálně, s tím, že vláda nad tím přimhuřuje oči“ potvrzuje Theo, náš průvodce a dlouholetý člen VKS (který mimochodem studoval v Československu a mluví výborně slovensky) „Kolumbijci jsou hrozně neopatrni, a místo aby seděli v konspiračních bytech se prochází se po městě. Pak se stane, že prostě „zmizí“ a objeví se až „doma“- před vojenským tribunálem. Naše vláda nic dělat nemůže, to by znamenalo roztržku s oficiální kolumbijskou vládou – a za ní stojí Američané... Není však tajemstvím, že kolumbijské partyzáni mají sympatie i podporu obyčejných Venezuelanů, kteří cítí jejich boj jako součást antiimperistického hnutí v jižní Americe. A lidé jako Theo, kteří znají naši zemi, se vás ptají: *co vy, co si myslíte o naší zemi, proč nás vaše vláda pomlouvá...* Ve Venezuele jsou lidé naopak pyšní na svůj odpor proti diktátu USA i jejich satelitů. Poprvé lidé pocítují hrdost na svou vládu, poprvé se učí bránit svá práva také sami, a to je nejpádňější odpovědí na pomluvy o „diktatuře“ presidenta Cháveza. Naopak, každý kdo navštíví v těchto dnech Venezuelu, může potvrdit, že nemůže být ani řeči o nějakém „potlačování demokracie“ o omezování agitace a propagandy - naopak. Politický život nabyl nebyvalé intenzity – s hesly a nápisy oslavujícími (a velmi řídké, ale přece) i hanícími vládu se setkáte kam se jen podíváte, s politickými aktivisty je možné se setkat i v těch nejzapadlejších čtvrtích měst a osad. Ovšem, i nyní existují celé oblasti, které se teprve politicky začínají sotva hýbat, ale tendence k zapojení širokých mas do správy a samosprávy, do

politiky v nejširším smyslu, už tu jsou jasně viditelné. Ano, je zde vidět všudypřítomné *personalismo* jihoamerické politiky, která se upíná na postavu vůdce, který ztělesňuje v dobrém i ve zlém naděje i iluze lidu. Prezident Chávez je ale závislý na mínění mas v ulicích, jen a jen na přímé podpoře lidu – a on to ví. Ne, nechtěl bych žít ve Venezuele - je zde stále ještě příliš mnoho bíd a nevědomosti, příliš mnoho oné zvláštní nedefinovatelné směsi nepořádku, lehkomyšlnosti a nevážnosti k pravidlům a předpisům, oné typicky jihoamerické vlastnosti námi jedním dechem překřtěné na *mañana*. Zvláštní kouzlo Venezuely však spočívá právě ve spojení životní lehkomyšlnosti a nejvyššího idealismu a obětavosti, hluboké nevědomosti mas a intelektuálního vzepětí a sebeobětování jednotlivců jako byl utopický socialista Francisco Miranda, a bojovník za svobodu Simón Bolívar, spočívá v mládí země, která má skvělou budoucnost teprve před sebou. Proto se do této země budu vždy rád vracet.

Kuby, ale taky materiály a občasníky obou pořadajících klubů. Asi největšího zájmu se z materiálů dostalo novinám, které fotograficky dokumentovaly život Ernesta Che Guevary od narození až po jeho hrdinskou smrt. Když pak odbila půlnoc a nastal nový den, po zhasnutí všech světél a za tónů písně *Hasta Siempre*, každý z nás s pozvednutou pěstí vzpomněl na Ernesta Che Guevaru a nespočet bezejmenných, kteří stejně jako Che položili v boji za pravdu své životy. Věčná sláva jejich památce! Po zakončení vzpomínkové akce následovalo promítání videí a prohlížení fotek od našich zahraničních soudruhů a po druhé hodině byla akce postupně ukončena. Co dodat? Snad jen že jsme rádi že se naše akce vydala a že se i náš hlas připojil k nespočtu hlasů, které v tento den již po třicet osm let svorně volají „Ernesta Che Guevaru jste sice zavraždili, ale on nezemřel, v našich srdcích žije dál a boj pokračuje!“ **“Venceremos!”**

Vzpomínka na Ernesta Che Guevaru

Když byl 9. října roku 1967 v Bolívii zavražděn revolucionář Ernesto Che Guevara, zachvátil srdce milionů lidí po celém světě žal, žal, jenž se brzy přeměnil v nové revoluční odhodlání mládeže a pracujících v boji za lepší svět. A tak je devátý říjen již po třicet osm let nejen dnem vzpomínky na Ernesta Che Guevaru, ale taky dnem oslavy tohoto boje. A pracující ani pokroková mládež nezapomněli: tak jako generace před námi jsme si připomněli tento den také my, členové Komunistického svazu mládeže na vzpomínkové akci v Brně. Akce, pořádaná oběma brněnskými kluby KSM-Brno Jiskra a KSM Pro Brno, na kterou se sjeli mladí komunisté z celé naší republiky a jenž byla pojata jako rockotéka, byla zahájena krátkou řečí zástupců obou klubů a písní od Pepy Laufera *Dopis svobodné Evropě*. Dále již pokračovala celá škála písní, například *Venceremos*, *Svatá válka*, *Dobry den majore Gagarine* a mnoho dalších. K pití byli připraveny proslulé kubánské drinky *Mojito*, kubánský rum a na zakousnutí řada rozličných pochutin. Započítáme-li do toho ještě taneční soutěže a příjemnou atmosféru doplňovanou patřičnou výzdobou s obrazy Che, fotkami z Kuby a našimi symboly, nelze se divit že nálada účastníků byla více než výborná. K dispozici byla celá řada materiálu ať už přímo týkající se Ernesta Che Guevary či

Přátelské setkání klubů KSM v Brně

Mezi dny 22. až 23. října se v Brně uskutečnilo přátelské setkání klubů Komunistického svazu mládeže. Na akci pořádané Klubem KSM-BRNO Jiskra ve spolupráci s Robinem Kupsou, přijeli členové klubů KSM-Beroun, KSM-Kladno a připojil se také druhý brněnský klub KSM Pro Brno. Sobotní večer, kdy se všichni účastníci sjeli, se nesl ve znamení příjemného posezení v blízké hospůdce a dlouhých diskusí na všechna možná témata, které pokračovaly až do brzkých ranních hodin. Druhý den pak následovala prohlídka brněnských pamětihodností. Trasa naší prohlídky začínala Chrámem sv. Petra a Pavla pokračovala přes hrad Špilberk na Ústřední hřbitov, k památníku Rudé armády, kde jsme zavzpomínali na hrdinné osvoboditele Brna a kde byly zapáleny svíce k uctění jejich památky. Odtud naše cesta vedla do brněnské ZOO, kde po její prohlídce a vydatném obědě, jehož zlatým hřebem se stal odpočívající tygr, od které ho nás v restauraci dělilo jen pár centimetrů tlusté sklo, byla prohlídka Brna ukončena. Po návratu do naší klubovny v ulici Křenová nám již nezbylo nic jiného, než se rozloučit. Loučení bylo dlouhé a srdečné, a když jsme se pak v šest hodin rozjžděli do svých domovů, každý z nás si se sebou odnášel mnoho krásných vzpomínek a další odhodlání do boje za lepší svět.

Klub Komunistického svazu mládeže *Jiskra*

Křenová 67, 602 00 Brno

Každý čtvrtek, III. patro, místnost č.405

Tel: 776772313, 723160587 ksmbrno@seznam.cz www.ksm.cz

Zitřek-občasník pro členy a sympatizanty klubu Komunistického svazu mládeže Jiskra
vyšlo 1.11.2005, počet výtisků: 100, Šéfredaktor: Jan Ševčík, redakční rada: JŠ, PRŠ, VN, JH.

Redakce ne vždy souhlasí s názory mimoredakčních autorů.

